

Г-жя Линдія, като взѣ на каляскѣ-тѣ си Софія, върна се въ кулѣ-тѣ си, дѣто пристигна прѣзъ нощъ-тѣ късно Г-жя Линдія повечеря малко, а като посади на трапезѣ-тѣ, при себе си близо, и Софія приносяше ѝ по угодѣ-тѣ что-то ся намираше на вечерѣ-тѣ; сътнѣ ѣк отведе у еднѣ хубавѣ стаѣ, като рече: “ за слѣдующе това ще ти бѣде спалня-та. Молитствувамъ ти добра нощъ, и лѣгъ сънъ; внимавай да изгасишь свѣщъ-тѣ. “

Кротость-та на благодѣтелѣ-тѣ, и още по-вече отеческа-та благодѣтелство, чрѣзъ коѣ-то ѝ помогна Богъ, обладавахъ момиче-то съ радость и удивленіе; заспа съ сгърнаты рѣце и мокры очи отъ благополучны съззы. Утрѣнь-тѣ, като ся събуди, пріе новы причины да ся радва славящи Бога. Зачто-то първо-то ѝ жилище бѣшо у нѣкои беспокойный домъ, что ся намираше при единъ пѣть тьмень и най-тѣсенъ на града, дѣто прѣзъ сичкѣ-тѣ години, у онова черно и отстранено мѣсто, не ся виждаше нито слѣнце, нито мѣсячина. А въ кулѣ-тѣ като о-